No. 1544 Zaterdag 2 Augustus 1913. 30ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER: B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

NAAR PANAMA.

IX.

Er kome van het Panamakaal, wat wil, één onschatbare verdienste hebben de Amerikanen reeds nu: dat zij kwaadaardige pestholen hebben gezuiverd, en moerassige broednesten van besmettelijke ziekten tot gezonde, goed bewoonbare plaatsen hebben gemaakt. Door het voorbeeld der Amerikanen is er over de geheele wereld een nieuwe richting gekomen op sanitair gebied, voor zoover het 't hygienisch toezicht op steden en landstreken betreft. Draconisch zijn ze opgetreden in het begin, met geweld dwingend tot naleving der voorgeschreven maatregelen; overdreven streng waren misschien hun eischen, maar de resultaten hebben hen schitterend in het gelijk gesteld. Wie Colon bezocht, een tiental jaren geleden, ging er met angst heen, wetend, dat het besmettingsgevaar voor malaria en gele koorts hem overal omringde. Op het oogenblik is alle gevaar geweken en Colon is geworden een even gezonde plaats als welke andere stad ook in Europa of Amerika.

Doorzettingsvermogen bezitten de Amerikanen wel, zij deinzen voor niets terug, geen moeilijkheid is hun te groot. Dit alles geeft hoop, dat zij het met het Kanaal ook wel tot een goed einde zullen weten te brengen; maar ze zijn er nog lang niet! Doch, dit zullen we later zien.

Nergens ter wereld wordt zooveel gereden als te Colon en Panama. Het is er overdag gloeiend heet, en er loopen geen trams. Wel liggen er rails en zou de tramdienst weer worden ingevoerd, maar tot nu toe neemt ieder 'n bakje.

Netjes onderhouden en schoon zien die rijtuigen er uit, spons en zeemenlap liggen altijd vlak onder het bereik van den koetsier, schoon water vindt hij aan de publieke fonteinen, en drinkbakken. De paarden zijn een lust om te zien.

Prachtexemplaren zijn er onder, vooral bij de equipages.

Daar eenieder hier rijdt, — 't kost binnen de stad maar 10 cts. = 25 Hollandsche centen, — munten de heerenpaarden uit door chique en elegantie. Auto's zijn er weinig.

We stapten dus ook al spoedig in om een toertje door en om de stad te maken. Toen de koetsier ons goed begreep, zeide hij, dan eerst een versch paard te zullen halen; de stal lag toch op den weg, welken wij nemen zouden.

Colon is een oude stad met heel veel nieuwe wijken. Of door de Amerikanen 't grootste gedeelte omver is gegooid van de oude huizen, weet ik niet, maar de geheele stad, ook het oude gedeelte, is in vierkante blokwijken ingedeeld door flinke, breede straten. De bestrating is of asphalt, of macadam. Bijna overal heeft men gelijke trottoirs langs de huizen, geen hoogere en lagere stoepen met hekkentjes en paaltjes, maar alles effen en gelijkvloers, en daarenboven zijn in de *front street*, de buitenste straat, die trottoirs geheel overdekt door den bovenbouw, of de balkons der huizen.

Open riolen voeren tweemaal per dag en eenmaal 's nachts al het straatvuil weg, als de sproeiwagen het water plast over de wegen. Een rolborstel doet het overige. De reinigingsdienst is zeer uitgebreid. Men ziet die mannen overal bezig. Op de hoeken der straten staan ijzeren manden om papier en schillen in ontvangst te nemen van de langsloopende lieden. Kortom, er wordt nauwlettend zorg gedragen, dat de straten schoon zijn en schoon blijven; een ieder helpt daar toe mede.

We reden langs een park, lang en smal, niet breeder dan ons *Wilhelminapark*, maar tien à twintigkeer langer.

Zoowel het trottoir er langs, als de voetpaden binnen in, waren iets breeder dan hier en liepen recht toe, recht aan, slechts van tijd tot tijd doorsneden door een recht verbindingslaantje. Ja, de wegen waren er echte lanen onder lommerrijk geboomte. Toch zag alles er nog jong uit en pas aangelegd.

Maar te Colon kan het regenen dat het giet. En dat doet het bijna iederen dag. 't Groen zag dus frisch, en de boomen stonden weelderig. Echt practisch bestond het heele park in perken van hoogopgaand gewas middenin, waardoor de overkant onzichtbaar werd en het smalle van het park niet opviel, en wat lage kleur- en bloemstruiken langs het afsluithek in de lengte. Het laatste gedeelte was nog heel, heel nieuw en scheen bestemd om een palmengaarde te worden. Dat zal over eenige jaren een rijke weelde zijn, 't was er nu al mooi, ofschoon de palmen nog erg laag stonden.

Zoo reden we straat in, straat uit, en kregen heel gemakkelijk een algemeen overzicht over de stad. Aan de opschriften bemerkten we, dat er heel wat Chineezen in Colon wonen, en dat die aardig zaakjes doen. Waschderij en strijkerij zijn heelemaal in hun handen, maar ook grootere winkels en bazaars.

Eindelijk geraakten we buiten de stad, waar weer nieuwe blokwijken werden aangelegd. Kuilen werden met puin dichtgegooid, terreinen gelijk gemaakt en alles afgedeeld met paaltjes. De Amerikaansche stedenbouw moge niet mooi zijn en te veel aan de blokkendoos herinneren, alles zit toch wel goed in elkander en is uitstekend georganiseerd. De geheele stad met vermoedelijke uitbreiding en aanbouw is blijkbaar in kaarten uitgeslagen, geen centimeter mag van de rooilijn worden afgeweken. De straten en wegen zijn reeds van te voren aangegeven, al staat er nog geen huis.

Om muggen en vliegen buiten de stad te houden is het verboden paarden te stallen binnen de stad. Alle stallen zijn buiten, en moeten ook daar nog aan bepaalde voorschriften voldoen.

Spoedig was het versche paard ingespannen en gingen we langs een buitenweg naar het begin van het Kanaal. Die buitenweg was bepaald slecht, vol kuilen en gaten, en vol plassen, terwijl moddersloten aan weerszijden de lucht verpestten. Dat was een beeld uit den „goeden ouden tijd."

Zóó was het vroeger ook binnen Colon. De Amerikanen hadden echter ook hier reeds een begin gemaakt met afwatering en schoonmaken der terreinen. Een bruggetje, bijna zonder planken, deed ons schudden en schokken en hield een oogenblik het wiel van ons rijtuig gevangen. Maar de paarden kunnen in Colon lezen en schrijven, en ons beestje wist precies, wat hij doen moest, om ons scheef hangend bakje weer op 't drooge te trekken. Deceptie volgde toen op deceptie. We stonden voor het begin van 't Kanaal, waar de Franschen gewerkt hadden; de oever was als bezaaid met locomotieven en ketels, baggermachines en scheppers. Een kapitaal aan machinerieën lag hier als oud roest weggesmeten; de puinhoop van een groot, doch mislukt, werk.

We konden ons begrijpen, dat de Amerikanen hier slechts zelden komen. Die vergane grootheid der Franschen, die treurige, verlaten ruïne werkt ontmoedigend. Een begin maken konden ze, maar niet voleinden. 't Reuzenwerk was hun te machtig. Zullen de Amerikanen het kunnen?

Boven de grauwe, grijze wateren van dit breed zeekanaal had men een abattoir gebouwd, waarin al het vee geslacht wordt dat noodig is om Colon te voeden. Het bloed stroomt van zelf weg in 't water en al het vuil kan spoedig worden weggewerkt. Aan schoon geschuurde haken wordt het vleesch opgehangen en luchtig en frisch bewaard, totdat de slagers het komen halen. Het geheele gebouw is opgetrokken uit latwerk, zoodat de wind aan alle kanten er doorheen kan spelen. Een mooi model voor een nieuw abattoir voor Curaçao!

Deze inrichting was echt Amerikaansch; eenvoudig en hoogst praktisch, en keurig zindelijk.

We reden verder en kwamen aan het Marconistation schuin tegenover het Hospitaalpark gelegen. Maar eerst ziet men nog een gewoon huis van twee verdiepingen, niet groot en niet diep, geheel met een muur omringd, alleen vrij aan de kanaalzijde. Dat was de quarantaine-inrichting. Natuurlijk waren alle vensters beslagen met gaas. Er waren eenige passagiers opgesloten, die zich deerlijk zaten te vervelen. Of wij ook blijde waren in dat klein gebouwtje niet opgesloten te zitten, maar vrij te mogen rond rijden! Die quarantaine-inrichting viel ons tegen, en scheen in het geheel niet berekend op veel logé's. Misschien, dat 1ste klassers in het hospitaal worden ondergebracht.

Dat hospitaal zag er beter uit. 't Was pavilioensgewijze aangelegd midden tusschen de mooiste palmen en boomen, in een zeer uitgestrekt park.

Langs een mooien vuurtoren en een net wandelhoofd met steenen borstwering, deden we nog een ritje door Cristobal, de voorstad van Colon, zooveel als de Amerikaansche wijk. Voor het hoofdgebouw, ook vroeger door DE LESSEPS bewoond, stond een mooie bronzen figuur van Columbus, een Indiaansche beschermend onder zijn hoede nemend.

Cristobal is een palmpark, zeer mooi aangelegd met aardige vriendelijke tuintjes vóór en achter de huizen, die allen van hout op steenen pilaren zijn opgetrokken en geheel met gaas ingesloten. De woningen zijn luchtig en open gebouwd met een warande rondom het huis, zoowel beneden als boven.

Veel verschilt het een niet van het andere, alleen wat in grootte en hoogte, maar de groote verscheidenheid der tuintjes maken ze toch allen goed van elkander te onderscheiden.

Het brandweergebouw mag in deze wijk niet ontbreken. Echt Amerikaansch staan de paarden steeds ingespannen om op het eerste alarm naar buiten te stormen. Een piket brandweermannen in vuurroode buizen staat gereed om op de wagens te springen met hun glanzend koperen pompen.

Ook de groote overdekte waterreservoirs vindt men hier, daar alle open regenbakken verboden zijn om de ontwikkeling der muskieten te voorkomen. Een uitstekende waterleiding voorziet heel Colon van zeer goed gezond water.

Kerken zagen wij er niet, alleen een Presbyteriaansche kerk, later vonden we ook een Roomsch kerkje, iets grooter dan een kapel, door een Duitsch Priester bediend. We hoorden, dat er nog één Priester was en nog een tweede R. K. kerk. Twee kerkjes en twee Priesters voor een stad als Colon! De drang naar materieelen vooruitgang doet den mensch daar zijn spiritueele belangen vergeten.

Naast het eerste kerkje staat een school in aanbouw, die reeds twee jaren wacht op verdere afwerking. Eenige FRÈRES CHRETIENS wonen achter de kerk en schijnen een klein weeshuis te bedienen. Van de openbare school, welke wij voorbijreden, waren de ruiten ingegooid, of gebroken en niet hersteld. 't Zag er verwaarloosd uit.

Treurig beeld van den moreelen toestand van Colon. Op geestelijk gebied groote achterlijkheid, verwaarloozing en verwildering.

Het beste Hotel was Washingtonhouse, dat vroeger dicht bij zee stond, maar nu een eindje verderop is gerold om plaats te maken voor een groot nieuw Washington Hotel, geheel uit beton opgetrokken.

De totaalindruk van Colon is, dat het een overgangstijdperk doormaakt. Men ziet nog te veel, dat alles niet klaar is; er wordt overal bijgebouwd. Het oude gedeelte der stad valt daardoor wel wat weg. Bedrijvigheid is er anders genoeg en heel veel gewijl langs de straten.

Kapitein HINTZE was zoo vriendelijk geweest ons dien dag nog als gast aan boord te laten; we behoefden dus geen duur hotel op te zoeken en trokken ons heel kalm terug in onze rustige *Sachsenwald*.

DE UITSLAG.

Dr. Nolens schrijft over den uitslag der verkiezing in de *N. Veni. Ct.*:

Niemand kon er aan twijfelen of concentratie en sociaal-democratie zouden elkaar wel steun verleenen.

Door de herstemmingadviezen werd die steun over en weer openlijk toegezegd.

De concentratie bood haar steun het eerst en zonder voorwaarden aan.

De sociaal-democraten stelden voorwaarden, welke nederig werden aanvaard.

Door het samengaan van beiden werd de coalitie in de minderheid gebracht en werd haar het bewind onmogelijk gemaakt.

Door het bondgenootschap van vrijzinnigen en sociaal-democraten

LIEFDE EN LIJDEN.

(Historische Roman.)

XXX.

Ter herinnering: Een jong krijgsman, Edgar Gloswood, is onschuldig veroordeeld tot het verrichten van mijnarbeid, en leeft met vrouw en kind in ballingschap te Cornwall, die hem doorheen vrijwillig zijn gevolgd. Onder de mijnwerkers beweegt zich een Priester, Deyman, die vrouw en kind in het geheim heeft weten te bekeeren tot het katholieke Geloof. De jonge man is daarover zeer ontstemd.

Wij zullen niet trachten te beschrijven, wat droevige weken en maanden Anna doorbracht, nadat haar man had ontdekt, dat zijne vrouw en zijn dochtertje tot den Katholieken Godsdienst waren overgegaan. En dan nog wel bekeerd door iemand, wien hij steeds had beschouwd als zijn trouwen vriend, die hem eens het leven redde. En die vriend was een Priester der Roomsche Kerk, welke door hem zoozeer werd verafschuwd!

Edgar sprak soms geheele dagen geen woord tot zijne vrouw. En als Anna van haren kant eens beproefde door een zacht woord of anderszins de donkere wolken te verstrooien, welke boven hen dreven, dan leden al hare moeiten schipbreuk en soms zelfs ontspon zich een nieuw dispuut over het al of niet redelijke van hare handelwijze.

Daarbij kwam nog, dat zij slechts zeer zelden kon spreken met Deyman. Deze had verschillende malen Edgar opgezocht, als hij aan zijn werk was; maar alles, wat hij ook begon om hem wat milder te stemmen, stuitte af op zijn fellen haat tegen al wat Katholiek was!

Toch was Deyman wel iets met hem gevorderd!

Hij had het door zijn voorzichtig beleid zóó ver weten te brengen, dat Edgar erkende, dat iemand de rechten van God moest stellen boven die van wie der menschen ook.

Anna droeg alles gelaten en met de grootste kalmte zag zij 's avonds haren man huiswaarts keeren, blijde, dat ze dan weer in de gelegenheid werd gesteld om aan eenige toenadering tusschen hen beiden te kunnen werken. Ze bleef op God vertrouwen en zocht kracht in het gebed.

Ze proefde, door de bitterheden van het lijden heen, de zoetheden van haren Godsdienst, die haar boven alles dierbaar was.

Als Deyman haar soms eens, buiten weten van Edgar, even bezocht, zeide hij haar telkens:

„De moed niet verloren, Anna! Ik ben er van overtuigd, God zal u helpen. Bij alles, wat gij hebt ondervonden, kunt gij niet ontkennen, dat gij reeds meermalen door God op wonderbare wijze zijt ondersteund geworden, nietwaar?"

„Zeker, antwoordde zij dan, ik moet bekennen, dat ik bij al mijn lijden me zelf nooit alleen heb gevoeld! Ik bemin Edgar ook thans nog en dat blijf ik doen, ofschoon ik van zijn kant geen steun ondervind bij het torsen van mijne vele kruisen. Toen wij daaronder dreigden te bezwijken, onder den zwaren last, zond God ons een vriend, een Priester, die zoowel Edgar als mij heeft gesterkt in den strijd om het bestaan. Neen, zoo was dan haar besluit, ik blijf vertrouwen op God!

Het is duidelijk, dat wij van uit den Hemel worden beschermd!"

Eéne zaak slechts bekommerde die moedige vrouw ten zeerste: het was het lot van haar kind. De kleine Anna, door natuurlijken aanleg verstandig boven hare jaren, begreep zooveel van alles wat er in de laatste maanden was gebeurd! Zij zag, hoe hare moeder leed onder den druk der omstandigheden; ze verdubbelde daarom de liefde voor hare moeder. En Anna deed alle moeiten om het kind de liefde voor haren vader niet te doen verliezen, waarvoor wel eenig gevaar bestond. Het kind schrok op, als het zijne zware stem maar hoorde.

Edgar was, ook tegenover zijn kind, hard in zijne woorden en onvermurwbaar, als de kleine al eens eenige toenadering beproefde.

„Edgar, zoo sprak zijne vrouw hem dan toe, heb tenminste medelijden met onze Anna?"

„Dat hadt gij moeten hebben, was dan zijn bitsch antwoord, gij, die het hebt gevoed met leugens."

Anna zuchtte en zweeg verder.

„Vader, zoo schreide eens de kleine, gij moet niet kwaad zijn op moeder! Neen, zult gij niet meer hard tot moeder spreken?"

Anna deed, of zij niets hoorde en ook Edgar zweeg.

Dit gaf de kleine moed! ze waagde het, langs de tafel, een paar pasjes nader bij te komen.

„Weet gij wel, Anna, zoo begon toen Edgar, zoo voorzichtig mogelijk, om het kind niet terug te doen schrikken, weet gij wel, dat er menschen zijn, die ons hier gevangen houden en die niet willen, dat wij van hier heengaan?"

„Ja, vader," antwoordde de kleine, niet wetende wat haar overkwam, nu ze door haren vader werd toegesproken.

„Moeder heeft het mij verteld."

Edgar zag naar zijne vrouw, die echter met haar huiswerk doorging, alsof ze op het aangeknoopte gesprek niet lette, terwijl haar echter geen woord ontging van al wat er werd gesproken.

„Dat zijn leelijke menschen, nietwaar kind," zoo ging Edgar door.

„Ja, vader, hernam de kleine, nog niet geheel en al gerust gesteld.

„Die menschen moet men haten; dat verdienen ze!"

Anna zag haren vader vragend aan.

„Nu wat is er?" vroeg Edgar.

De kleine wierp een oogslag naar hare moeder, die, met den rug naar hen beiden gekeerd, haren arbeid voortzette.

„Moeder zegt, dat wij alle men-

werd de bemanning van het schip van staat verdreven.

Dit doel werd bereikt.

Maar dit succes brengt ook verantwoordelijkheid mee.

Het schip van staat kan niet zonder stuurlui zeilen.

Bij het aftreden van een Kabinet moet een ander optreden.

De concentratie is bij de herstemmingen in openlijk bondgenootschap opgetrokken met de sociaal-democraten.

Nu de bondgenootschap de meerderheid verkregen heeft, kan het zich niet aan de gevolgen daarvan onttrekken.

Het zal een linksch Kabinet moeten vormen, indien het daartoe door de Kroon geroepen wordt.

Dat dit in de gegeven omstandigheden niet zoo heel gemakkelijk zal zijn, kan worden toegegeven.

De meerderheid is verkregen, maar voor de concentratie zou ze wel eens kunnen blijken een olifant uit de loterij te zijn.

Aan die zijde verneemt men dan ook veel meer gejuich over de „nederlaag" der coalitie, dan wel over eigen zegepraal.

Inmiddels blijft veel halfvolbrachte, nuttige wetgevende arbeid onafgedaan, en komt er betreurenswaardige stilstand in het bestuur.

De coalitie is geslagen, maar niet verslagen.

Zij komt in de oppositie voor tijd en wijle.

Maar zij blijft.

Ik voor mij ben er vast van overtuigd, dat velen, die op schijngronden aan de nederlaag hebben meegewerkt, binnen korten tijd tot beter inzicht zullen komen.

En dat op een 1905 weer een 1909 zal volgen.

Belastingverhooging te wachten.

Wat nu met de dubbeltjes?

Sociale hervormingen, welke ook, kosten geld.

Minister Kolkman wilde dat halen uit de zakken van buitenlandsche fabrikanten.

Maar die hebben, door hun anti-tariefwetcampagne, dat weten te verhoeden!

Nu zullen dan wij, en vooral de arbeiders, hebben te bloeden! zegt de *N. H. C.*

Belastingverhooging staat voor de deur: een verdubbeling der bedrijfbelasting stelde Patijn al in het uitzicht. We zullen nu pas met recht geknepen worden, en op de gevoeligste plek, ook al zal men in de eerste maanden het zoo voorzichtig mogelijk aanleggen, en meteen probeeren de schuld van dat knijpen op ons terug te werpen. Doch dan zeggen we nu al: daar zijn we niet van thuis!

De vrijzinnigheid, verkocht aan de socialdemocratie, moet nu vooruit, want Toelstra drijft!

Het buitenland zal oordeelen.

Die Confectionair, het Duitsche vakblad in de manufacturenwereld welbekend, schrijft:

„Voor vele Duitsche fabrieken is de export naar Holland een der gewichtigste onderdeelen van haar bedrijf. De tariefverhoudingen zijn gunstig — maar reeds lang dreigde het gevaar, dat door een zeer beduidende tariefverhooging de Duitsche export zwaar benadeeld en ten deele onmogelijk gemaakt zouden worden. De conservatief-clericale Kamermeerderheid, welke tot nu toe het heft in handen had, was sterk protectionistisch gezind en had reeds een nieuwe tariefwet voorbereid, die speciaal de Duitsche confectie- en textiel-industrie zwaar belastte.

„Door de laatste verkiezingen voor de Tweede Kamer is echter het gevaar van een protectionistische politiek weder voor eenige jaren afgewend......"

„De Duitsche industrie heeft alle reden dit resultaat der Hollandsche verkiezingen met vreugde te begroeten."

Zoo juicht het buitenland, ten koste van de arme Nederlandsche belastingbetalers, die zich door het spookbeeld van een„ dure boterham„ lieten begoochelen!

De Tariefwet komt toch.

E. Laubbuhr schrijft in de *Tijd*:

De tariefwet komt toch, wellicht eenigzins gewijzigd, maar komen moet ze.

Geen regeering van welke kleur ook, kan het op den duur lijdelijk aanzien, dat Nederland niet meer bij machte is in het onderhoud van zijn toenemende bevolking te voorzien. Waar jaarlijks vele duizenden het vaderland moeten verlaten om elders werk te zoeken, gaat het niet aan langs den vrijhandelsweg nog maar goederen te blijven importeeren, waarvoor de arbeidsloonen en winsten aan gene zijde der grens blijven.

Bescherming van den nationalen arbeid is voor Nederland een gebiedende eisch geworden, welke geen regeeringspartij meer kan of mag ontkennen.

Wie niet kan inzien, dat vrijhandel slechts dan op zijn plaats is, wanneer eigen kracht de nadeelen ervan kan weren, begrijpt niets van voor-of nadeelen, welke bescherming of vrijhandel in de practijk kunnen bieden.

Ook Bismarck was een overtuigd voorstander van vrijhandel, zelfs zóó, dat hij in 1873 de rechten op ijzer liet vallen. Maar toen in dien tijd van vrijhandel het emigrantencijfer, wegens gebrek aan arbeid, onrustbarend toenam (200.000 tot 220.000 per jaar) en de behoefte om meer goederen te exporteeren het gevolg bleek te zijn van de afnemende koopkracht der bevolking, liet Bismark op zijn „Halt!" niet wachten. Aan het einde der 70 jaren greep hij krachtig in en schreef toen dien beroemden brief, waarin hij zeide:

„So kann es nicht weiter gehen; wir müssen zu einer anderen Wirtschaftsreform kommen, sonst werden wir ganz ausgepowert! "Bismark heeft toen een wet op invoerrecht uitgewerkt, die tot grondslag had: „Schutz der nationalen Arbeit in Stadt und Land," en van het oogenblik af, dat deze van kracht was, veranderde de toestand als het ware met *één* slag en heeft vervolgens, zooals bekend, tot ongekenden bloei geleid.

Eenige cijfers, welke den geweldigen vooruitgang bijzonder in het licht stellen zijn te interessant om ze niet even te vermelden: Het Duitsche volksvermogen wordt geschat op 360 milliarden tegenover 250 milliarden in Frankrijk en 300 in Engeland. De inleggelden op de spaarbanken bedroegen in 1912 in Frankrijk 4.5 milliarden, in Engeland 4 milliarden 400 millioen, in Amerika 4.5 milliarden dollars en in Duitschland 16.08 milliarden.

Dit alles heeft Duitschland aan den man te danken, die onmiddellijk de theorie liet vallen, zoodra hij inzag, dat deze voor de practijk van nul en geener waarde was.

De vraag mag dan ook niet zijn: hoe kan men den arbeider 't goedkoopste laten leven? maar wel: hoe wordt hem werk verschaft, dat hij genoeg verdient om behoorlijk in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien?

Heeft Nederland ook nog zooveel bronnen van inkomsten, welke het nationale vermogen ieder jaar doen vermeerderen, — in geen geval mag dat een reden zijn om een tak te verwaarloozen, waardoor het gedwongen wordt tot eigen schade, kostbare arbeidskracht aan het buitenland te leveren.

Om dat te voorkomen, en dat moet in 't belang van de volkswelvaart worden voorkomen, bestaat er maar één middel en dat is: bescherming van den nationalen arbeid. Onverschillig dus wie aan de regeering komt, op den duur kan aan een Tariefwet niemand meer voorbij; ze komt er wis en zeker.

De reis van den Landbouwkundige

Zooals in de *officieele berichten* in ons blad onlangs werd medegedeeld is aan den Heer G. B. Dussel, landbouwkundige onzer kolonie, de opdracht gegeven om zich in de Vereenigde Staten persoonlijk op de hoogte te gaan stellen van het *dry farming systeem* in het belang van de Cultures onzer kolonie. Reeds voor jaren geleden in de dagen van Gouverneur de Jong toen alles *landbouw* was, wat de klok sloeg, hebben wij in ons blad in dien geest geadviseerd. Al is sinds dien de belangstelling en het vertrouwen in den landbouw heel wat graden gedaald, het valt niet te ontkennen, dat er voor onze kolonie, die zooveel punten van overeenkomst heeft met de streken in de *Far-West* van Noord Amerika waar de *dry farming* met zooveel succes beoefend wordt, heel wat te leeren en voordeel te trekken is.

Daarom juichen wij die opdracht aan den landbouwkundige verstrekt van harte toe en hopen, dat de Heer Dussel de rechte man op de rechte plaats moge zijn, om in den korten tijd, die daarvoor beschikbaar is, ter plaatse zelf dat systeem *grondig* te bestudeeren in zoover het met de bescheiden middelen, die onze planters ten dienste staan en op kleine schaal in onze kolonie uitvoerbaar is. Het doel van deze reis moet zijn om zonder hier weer opnieuw jaren achtereen kostbare proeven te nemen eenvoudig praktisch voordeel te trekken uit de jaren lange ondervinding op dit gebied in de Vereenigde Staten opgedaan. Zoo zullen de kosten aan deze studiereis besteed zeker wel hun renten afwerpen.

Volgens ingewonnen informaties zal de Heer Dussel a. s. Zondag of Maandag per *Prins Willem I* van de K. W. I. M. naar New York vertrekken, om daar allereerst een bezoek te brengen aan Prof. Britten, Directeur van *N. Y. Botanical Garden*. Een bezoek aan de Nederlandsche Ambassade te Washington, die officieel door den Heer Gouverneur van deze opdracht is in kennis gesteld, zal zonder twijfel alle mogelijke aanbevelingsbrieven verschaffen, die voor deze reis van eenige nut kunnen zijn. Ter zelfde plaats noodigt een bezoek aan de *U. S. Departement of Agriculture* als van zelf uit.

In groote lijnen is dan verder het volgende reisplan vastgesteld:

Van Washington gaat de reis dwars door Amerika naar *The Far West*, zoo mogelijk met eenige dagen toevens in Colorado, het eerst naar Logan in Utha, de bakermat der dry farming, waar de meest deskundige van dit systeem, Professor Widtsoe verblijf houdt, die reeds de toezegging gaf deze reis voor den Heer Dussel *profitable and pleasant* te maken. Ook andere voormannen op het gebied der dry farming, hebben reeds alle hulp en steun toegezegd. In overleg met Prof. Widtsoe zal dan verder beslist worden, welke streken voor een bezoek nog verder in aanmerking moeten komen. Waarschijnlijk zal hiertoe de San Joaquin-Valley in California, waar sinds jaren reeds het dry farming systeem met succes toepassing vond, behooren, misschien ook Arizona en Oklahama.

De Amerikaansche Consul alhier M. Cheney was zoo welwillend verschillende aanbevelingsbrieven te verstrekken.

Wij wenschen den Heer Dussel een goede reis en behouden terugkomst, en het beste succès, opdat de resultaten van deze reis tot een krachtigen steun mogen worden voor de landbouwende bevolking onzer kolonie.

Ingezonden stukken.

Hooggeachte Redactie.

Ondergeteekenden hebben het plan gevormd, eene poging te wagen, hier eene afdeeling van de Nederlandsche Padvinders Organisatie te stichten. Deze vereeniging, een uitvloeisel van de Engelsche Boy-Scout beweging, in het leven geroepen door den bekenden Generaal Baden-Powell, en die in korten tijd aanhangers en medewerkers wist te verwerven in bijna alle Europeesche landen, zal naar hunne meening groot nut kunnen hebben voor de opvoeding van het jonge geslacht hier.

Zij hebben zich daarom in betrekking gesteld met het Hoofdbestuur in Nederland en met dat in Suriname en hopen in de volgende week in de zaal van den Kolonialen Raad eene openbare vergadering te beleggen, waar de tweede ondergeteekende doel en inrichting der organisatie uiteen hoopt te zetten. Op deze vergadering zal de aanwezigheid van allen, die belang stellen in de opvoeding der jeugd, op hoogen prijs gesteld worden.

Door het opnemen van bovenstaande mededeeling in Uw geacht blad en door op deze wijze mede te werken tot het slagen van dit plan zult U ten zeerste verplichten

Uwe dienstwillige dienaren:

C. K. Kesler.
G. Troost.
C. Wijtenburg

Curaçao, 28 Juli 1913.

Mijnheer de Redacteur,

Beleefd verzoek ik U mij een plaatsje in Uw blad af te staan voor het onderstaande naar aanleiding van de uitvoering van Zaterdag avond laatstleden van het Curaçaosch Philharmonisch Orkest in het Theater Naar. Het zal wel geen vleiing zijn, daar het niet aan mij, die de leiding ervan had, is om die uitvoering te beoórdeelen, maar slechts wil ik enkele indrukken, die ik gekregen heb, hieronder weergeven.

Alhoewel de uitvoering vroeg genoeg en overal bekend is gemaakt, was de zaal, tot onze teleurstelling slecht bezet. Nu heeft een op den zelfden dag ontvangen telegrafisch bericht van een sterfgeval in een bekende familie hier eenigszins bijgedragen tot deze slechte opkomst, maar des te meer gevoelt men die weinige belangstelling, als men ziet hoe bijv. den volgenden avond een uitvoering van een paar vreemdelingen, die een paar „café-chantantmoppen" kwamen voordragen, bij het publiek meer aantrek had. 't Is toch erg jammer, dat een gezelschap, gevormd uit meerendeels Curaçaonaars, bij ons publiek zoo achteruitgesteld wordt tegenover een vreemde. Voor de dames en heeren, die hun zeer gewaardeerde medewerking hadden verleend, moet het onaangenaam zijn geweest te ondervinden, hoe weinig het streven om de muzikale kunst hier op een hooger peil te brengen, op prijs wordt gesteld; maar ik hoop, dat dezen met mij zullen denken, dat we aan het begin van ons streven staan, en den moed niet zullen laten zakken, maar volharden, in het vertrouwen, dat een volgenden keer de belangstelling grooter zal zijn.

Er wordt hier dikwijls geklaagd, dat er zoo weinig gedaan wordt aan kunst, en als er enkelen zijn, die hierin eenige verandering willen brengen, wordt er weinig steun voor deze poging ondervonden.

Wij hoeven ons geen doekjes voor de oogen te binden; wij weten allen dat, hoewel in bijna elke huishouding een of meer leden muziek beoefenen, deze kunst hier toch nog heel laag bij den grond staat; zij wordt te veel beschouwd als een aangenaam tijdverdrijf, en niet als kunst. Daarom moet er, nu alles in het werk gesteld wordt om Curaçao op scheepvaart en handelsgebied vooruit te helpen, naar gestreefd worden om deze zoo schoone kunst ook op een hoogeren trap van ontwikkeling te brengen. Dit behoort ook tot den vooruitgang van ons eiland.

Ik hoop dan ook, dat het ontwikkelde publiek hier ons streven zal inzien en ons zoowel financieel als moreel zal steunen, opdat we hier niet altijd afhankelijk zullen blijven van allerlei vreemde gezelschappen, wier uitvoeringen bij gebrek aan wat beters dikwijls bijgewoond worden, en opdat we na verloop van eenigen tijd ons kunnen beroepen op een eigen gezelschap, dat, ik ben er zeker van, samengesteld met de krachten, die men hier vindt, gerust kan wedijveren met vele buitenlandsche, die Curaçao bezoeken.

Voordat ik eindig wil ik nog een opmerking maken, n. l., dat juist enkelen der bekende musici van onze maatschappij niet tegenwoordig waren. Zouden ze allen toevallig verhinderd zijn geweest dien avond? Mij dunkt, dat eene muziekuitvoering iemand, die de toonkunst beoefent, wel aan zal trekken. Komt, heeren collega's, U, die natuurlijk een oordeel kan vellen over een dergelijke uitvoering, moet het voorbeeld geven. Wij zouden heel graag gezien hebben, dat U eens Uw oordeel erover had gegeven. Als het geen opbouwende critiek kan zijn, 't hindert niet; uit een afbrekende critiek valt ook zeer dikwijls veel te leeren. Laat ons dus het goede voorbeeld geven en eenig leven in de muziekbrouwerij brengen.

U, Mijnheer de Redacteur, hartelijk bedankend voor de plaatsruimte

verblijf ik
Uw dw. dr.
R. Boskaljon.

Berichten uit de Kolonie.

H. M. de Koningin-Moeder.

Deze hooge Landsvrouwe viert heden Hoogstdezelver 55sten verjaardag.

De beste wenschen vergezellen Haar, die zich steeds een Koninklijke Moeder toonde, Haar eigen Dochter uitstekend opvoedde en vol deernis immer bereid was de armen en ongelukkigen te helpen. Wij herinneren slechts aan de stichting van het Emma-fonds ten bate der melaatschen op Curaçao.

De Gouverneur zal heden ter Harer eere een diner geven.

Koninklijke Bruiloft.

Door het Groepsbestuur van het A. N. V. is het initiatief genomen het twaalf en half jarig huwelijksfeest

---

schen, ook onze vijanden, moeten liefhebben."

„Het verwondert me niet, dat zij je dat leert. En dan moogt ge de katholieken zeker ook niet haten, is wel?"

„Waarom zou ik dat doen, vader?"

„Wel, omdat het niets anders dan huichelaars, verraders en dwazen zijn!"

„En moeder dan; is moeder dan ook niet katholiek, vader," zoo ging de kleine onschuldig vragend door?

„Helaas, ja, antwoordde Edgar aan het kind, terwijl hij opstond, om een einde aan het gesprek te maken.

Hij verliet het kamertje, zonder een woord te spreken.

Zoodra Anna met haar kind alleen was, begaf ze zich tot de kleine meid.

„Anna, zoo zeide ze, ge zijt stout geweest."

„Ik moeder?"

„Ja; hoe dikwijls heb ik je niet gezegd, dat ge nooit met vader mocht spreken over dingen, die ik je leerde en nu doet ge het toch!"

„Moe, zoo sprak toen de kleine, terwijl haar gezichtje zich plooide tot een begin van schreiën, ik zal 't nooit meer doen."

„Dat is goed, mijn liefje, hernam toen de moeder, terwijl ze het engelen-kopje tusschen hare handen nam en een kusje drukte op die samengeperste lipjes. „'t Is niet, omdat ik je iets leer, wat verkeerd is, maar, omdat 't beter is, over die dingen met vader niet te spreken."

Nauwelijks hadden moeder en dochtertje hun gesprek geëindigd, of Edgar kwam weder binnen.

Hij zette zich op een stoel neder bij de tafel.

„Kom nu eens hier, zoo sprak hij tot de kleine Anna, zoo vriendelijk mogelijk, om het kind niet af te schrikken.

De kleine trad schoorvoetend, langs de tafel heenschuivend, wat nader, maar bleef op eenige passen afstands van haren vader staan.

„Kom, kom, zoo sprak de moeder het kind toen aan, als vader je iets vraagt of zegt, moet ge gehoorzamen, dat weet ge toch wel? Of heb ik je soms iets anders geleerd?"

Ze nam de kleine bij haar handje en bracht het kind tot vlak voor haren echtgenoot.

Edgar wist niet, hoe zich te houden. Hij kon zijne vrouw hare handelwijze van het Geloof haren vaderen te hebben verzaakt maar niet vergeven; hij had haar de meest beleedigende woorden naar het hoofd geslingerd; maar telkens toch ondervond hij van haar daarvoor in de plaats de meest oprechte liefde en Anna bleef hem, in weerwil van alles, erkennen als haren wettigen echtgenoot.

Toen het kind zoo kort bij hem stond, vroeg Edgar:

„Anna, wilt ge me iets beloven?"

De kleine zag bang voor zich uit en speelde verlegen met haar boezelaartje door het in- en uit elkander te rollen.

„Zijt ge bang voor me, Anna?"

Het meisje gaf met haar hoofdje een teeken, dat zooveel als „neen" moest beduiden; maar dat toch ook het tegenovergestelde liet denken.

„Wilt ge mij beloven, niet meer katholiek te zullen wezen, Anna?"

De moeder schrok op, bij het hooren dezer woorden, ze had het geheele gesprek gevolgd.

De kleine bleef bedremmeld voor zich zien en ging maar door met het op- en af laten rollen van haar boezelaartje.

Edgar herhaalde zijne vraag:

„Wilt ge mij dat beloven, kind?"

De kleine mompelde iets, wat Edgar niet verstond, terwijl verlegenheid het kind nog meer terughoudend maakte.

„Ik heb je niet verstaan," zeide Edgar toen zoo vertrouwelijk mogelijk, om het kind het antwoord te laten herhalen, wat is er?"

Het meisje zag toen schuchter, heel even op naar haren vader en herhaalde het gezegde, iets harder:

„Moeder heeft me altijd gezegd, O. L. Heer boven alles lief te hebben. En ik wil alles doen, zooals moeder zelf!"

Toen stiet Gloswood het kind van zich af, dat verschrikt, half schreiend, naar hare moeder liep.

„Daar hebt ge het nu al, zoo sprak hij op verwijtenden toon zijne vrouw toe; juist zooals ik vreesde, de kleine is al even dweepziek als gij zelf; ge hebt 't door uw voorbeeld en uwe woorden een model-opvoeding gegeven, dat bemerk ik! Ge hebt uw kind, dat ook mijn kind is, volgepropt met leugens; ge hebt uw plicht van moeder verwaarloosd! O, had ik alles eens geweten!"

Dat was te veel voor Anna!

Ze richtte zich op in hare natuurlijke fierheid en sprak met vaste stem en met van verontwaardiging glinsterende oogen haren echtgenoot toe:

„Edgar, ik zal alles verdragen en ik heb reeds veel verdragen; maar ik duld 't niet, dat gij mij, in tegenwoordigheid van ons kind, verwijt te kort te zijn geschoten aan mijnen plicht als moeder!

Dat is een leugen!"

Edgar had dit antwoord van zijne vrouw niet verwacht, hij zweeg en wisselde van dat oogenblik af gedurende enkele dagen geen enkel woord met zijne vrouw. Toen hij eindelijk eens op een avond tot haar kwam, zeide hij haar:

„Ik heb een beslissing genomen, vrouw; morgen gaat onze kleine Anna, als een kind der armen, naar de staats-school; zorg dus, dat morgen alles in orde is!"

Wordt vervolgd.

van Hare Majesteit Donderdag a. s., niet onopgemerkt te laten voorbijgaan.

We hopen, dat het vlaggen op dien dag algemeen zal zijn.

Welkom!

Woensdagavond zijn hier van Merida aangekomen de Weleerw. Paters Leo Kramer en Petrus ter Maat op hun doorreis naar Portorico.

Gedecoreerd.

Mr. J. B. Gorsira, Proc. Genl is begiftigd met de gouden eeremedaille van het Spaansche Roode Kruis.

De Heer Remigio G. Pietersz supercargo van de Hamburg Amerika Lijn heeft van de H. A. P. A. G. mogen ontvangen een zilveren medaille met diploom en eene gratificatie ter waardeering van zijne vijf en twintig jaren trouwe diensten.

Dankbetuiging:

De Consul-Generaal van Guatemala, de Heer Jos M. L. Maduro, vereerde ons een exemplaar van het werkje *Guatemala*, zeer poëtisch beschreven door José Marti. Door dit boekje hebben wij Guatemala leeren kennen als een zeer rijk land aan koffie, cacao, suiker, en allerlei vruchten, aan groot en klein vee en aan mijnproducten.

Havenwerken.

Dinsdag was een mooie dag voor onze haven.

Eerst liepen drie groote nieuwe lichters binnen, voor rekening der firma S. E. L. Maduro op Trinidad gebouwd en bestemd om het goederenvervoer in onze haven te vergemakkelijken. Vervolgens bracht de HEG. Heer Gouverneur, vergezeld van zijn militairen Adjudant en den Directeur van O. W. een bezoek aan den zandzuiger, liggende voor in den mond der haven. Om elf uur begon de zuiger te werken en kwart over elf was een der onderlossers volgespoten. De zandzuiger is geen graanelevator die alleen droge waar omhoog zuigt, maar neemt natuurlijk ook het noodige quantum water mee tegelijk met het zand. Dit water loopt langzaam gedeeltelijk weg en laat dikke modder over. Opnieuw werd er bijgespoten en werden de bakken weer gevuld. Goed twaalf uur was de zandzuiger volgeladen met hoog opgeklonterde modder. De Gouverneur verliet den zandzuiger en de eerste onderlosser werd door de *Focahontas* naar het Schottegat gebracht. 's Middags ging er nog een vrachtje, en zoo gaat het nu geregeld iederen dag verder. De zandzuiger is steeds in volle actie. 120 M³ zand werd reeds op gezogen.

Gelukkig, dat met het zandzuigen begonnen is, het Publiek werd ongeduldig en onrustig. Maar de zandzuiger doet zijn werk goed.

Het Concert.

De thuisblijvers hebben het zichzelf te wijten, dat zij iets moois gemist hebben. Het Philharmonisch Orkest, bijgestaan door een Zangkoor van Dames en Heeren, had het genoegen den HEG. Heer Gouverneur, vergezeld van zijn militairen Adjudant, de uitvoering te zien bijwonen. Dat is een heele voldoening voor de leden en een aanmoediging tevens. De Paleo's waren verder goed bezet, maar de zaal beneden zeer dun.

Hopen wij, dat het een volgend maal beter zal wezen.

Aan de uitvoering van zang en muziek werd een welverdjend applaus niet onthouden.

Sta. Barbara.

De N. V. Curaçaosche Phosphaat Maaty. Santa Barbara hield Woensdag hare Algemeene Vergadering. De balans werd goedgekeurd, het dividend op f 7.50 gesteld. Daar de afgetreden Directeur, de Heer J. M. Maal, bedankt had, werd de Commissaris der Maaty, de Heer C. S. Gorsira tot Directeur benoemd.

Uit het Verslag ontleenen wij, dat de Heer John Godden in Augustus 1912 liet weten, dat hij de gemeenschap, waarin de Curaçaosche Maaty met hem de plantage „Santa Barbara" bezat, niet wenschte te doen voortduren. Hij heeft daarop een verzoek gericht tot het Hof van Justitie om de plantage in het openbaar te doen verkoopen. Dit geschiedde 5 Nov. 1912. De Handelsvennootschap onder de firma Hope & Co te Amsterdam werd eigenares voor den prijs van f 600.000.

De helft daarvan, zijnde f 300000 kwam de Curaçaosche Vennootschap ten goede.

De Firma Hope & co. heeft toen met nagenoeg alle aandeelhouders afzonderlijke overeenkomst gesloten.

Koloniale Raad.

Men verwachtte Maandagavond een belangrijke vergadering Wij zagen eenige officieren met hunne Dames, twee stenografen en één vertegenwoordiger van de Pers. Het academisch kwartiertje werd rijkelijk lang gerekt. Dit diende om intusschen naar verschillende kanten te telefoneeren en den Bode op zoek naar Leden uit te zenden.

De vergadering bleef onvoltallig en moest verdaagd worden.

Donderdag waren allen op het eiland zijnde Leden aanwezig. De wn. Ondervoorzitter Dr. J. P. Evertsz Hz. opende de vergadering, en na voorlezing der ingekomen stukken bedankte Hij den Gouverneur voor zijne benoeming tot wn. Ondervoorzitter. Z.E.A. sprak het vertrouwen uit, dat de goede verstandhouding tusschen hem en de overige Leden zou blijven voortduren.

Hij wenschte den Voorzitter een spoedig en volledig herstel en betuigde deelneming in het zware verlies door den Ondervoorzitter geleden.

Het Lid Senior werd weder welkom geheeten en den Heer Mr. de Gaay Fortman geïnstaleerd. Deze beäntwoordde den Voorzitter en verklaarde zich met hart en ziel aan de belangen der Kolonie te zullen wijden.

Het Ontwerp-Havenrecht werd naar de Afdeeling verwezen; het Opiumverbod zonder discussie aangenomen; de Suppletoire Begrooting 1914 werd op verzoek van den Raad tot een volgende vergadering aangehouden welke Maandagavond zal plaats hebben.

Boletin Comercial.

Onze hartelijke gelukwenschen aan dezen actieven Collega bij de intrede van zijn Zesden Jaargang.

Chronique Maritime.

Onder dit opschrift deelt *La Gazette de Hollande* van 2 Juli ll. mede, dat de Engelsche Regeering het Nederlandsch Gouvernement heeft nagevolgd en alle maatregelen neemt om hare Kolonies in West Indië voor te bereiden op den nieuwen gang van den Handel en de Scheepvaart na de opening van het Panama-kanaal.

Ofschoon Barbados een weinig buiten de route Europa–Panama ligt, zal men daar toch een uitgebreid deposito van steenkool en van vloeiende brandstoffen aanleggen en alle inrichtingen in gereedheid brengen welke noodig mochten zijn om de groote Transatlantische Stoomers te kunnen ontvangen.

Dezelfde plannen bestaan voor Sta Lucia en Antigua. Wat St. Vincent en Grenada betreft, te Kingstown zal men geen groote werken uitvoeren, daar de tegenwoordige toestand meer da[illegible] om aan de eischen [illegible], maar te St. Georges zal men de haven flink uitdiepen en het hoofd grooter maken. Port of Spain overweegt ook al plannen voor groote werken; het toenemend verkeer zal zeer zeker daar een kolenstation vragen.

De meest belangrijke werken zullen echter op Jamaica plaats hebben. De Koloniale Raad heeft aldaar groote terreinen aangekocht voor kolendepots en binnenhavens.

Daarenboven wordt gemeld, *dat de Autoriteiten het voornemen hebben deze haven tot een* VRIJE HAVEN te maken, maar de uitvoering van het plan hangt af van de ontwikkeling van het verkeer.

La Gazette de Hollande laat hierop waarschuwend volgen:

Onze Hollandsche landgenooten zullen goed doen al hun aandacht te vestigen op de plannen der overige Naties, die handelsbelangen hebben in Centraal Amerika.

Kolenstation.

De Shipping Illustrated van 12 Juli ll. heeft een artikel over den Handel in Steenkolen. Daaraan ontleenen wij het volgende:

Het plan om de haven en het eiland St. Thomas in betere conditie te brengen met behulp van een Kapitaal, groot $ 7.500.000, is opgegeven en een nieuwe maatschappij, *The Danish West Indian Co.* genaamd heeft zich gevormd met een Kapitaal, slechts groot $ 840.000.

Het doel is om kolendepôts en oliebewaarplaatsen alsmede warenhuizen op te richten en de haven vóór deze inrichtingen op groote diepte uit te baggeren.

Ten dien einde heeft de nieuwe maatschappij door aankoop de hand gelegd op de terreinen om en nabij de haven, welke vroeger behoorde aan de *Compagnie Générale Transatlantique* van Parijs. De haven van St. Thomas is eigenlijk een inham in het land en een van de beste havens van West-Indië. Middenin werd zij uitgediept tot op 30 voet. Zij wordt hoofdzakkelijk gebruikt door de groote stoomvaartlijnen, daar zij het hoofdkwartier vormt van de Hamburg-Amerika-lijn en de Oost-Aziatische Maatschappij van Kopenhagen.

Wanneer de schepen der Compagnie Generale Transatlantique deze haven aandoen om kolen in te nemen, worden zij hiervan voorzien door de Oost-Aziatische. Ook komen er zeer veel stoombooten van verschillende nationaliteiten kolen nemen. *Geen havenongelden worden geheven van schepen of booten met ballast en die daar wenschen te telegrafeeren en orders af te wachten, noch ook van schepen en booten die steenkool aanvoeren.*

Men koestert hier groote verwachtingen voor den grooteren opbloei van het havenbedrijf na opening van het Panama-kanaal, niet alleen om de geografische ligging van St. Thomas, maar ook om de groote faciliteiten welke deze haven de scheepvaart aanbiedt.

Ook een record!

De haven van Bunbury maakt aanspraak op het vlugheidsrecord voor kolenlevering in Australië.

De Noorweegsche stoomboot *Tysla* lag vastgemeerd om 8.30 a. m., om 9 uur begon men met kolen te laden en 's avonds om 6 uur waren 753 ton Collie kolen ingenomen. Dat is dus een vlugheidsrecord van 94 ton per uur.

Dat doen we hier op Curaçao toch wel iets vlugger!

De Firma S. E. L. Maduro is houdster van het record van gemiddeld 142 ton per uur. Geen klein verschil!

Brand op Aruba.

Gistenmorgen ontvingen wij telegrafisch bericht, dat in den nacht van Donderdag op Vrijdag het magazijn van den Heer Adrian Laclé geheel is afgebrand. Persoonlijke ongelukken kwamen niet voor, maar niets was verzekerd.

Reclame.

Het Juli-nummer van *Het Nederlandsche Zeewezen* heeft drie mooie kiekjes van de nieuwe kadewerken der firma S. E. L. Maduro met bijbehoorend bijschrift en beschrijving der moderne kade in het Schottegat. Ook *The Netherland Chamber of Commerce in America* gaf een gravure van het kolenstation dezer actieve firma.

Geneeskundige school.

Slechts met de grootste moeite kan ons Gouvernement de beschikking krijgen over een voldoend aantal doktoren voor de buitendistricten en de eilanden. Het gewone redmiddel, in den laatsten tijd, was de aanstelling van Surinaamsche Dokters, die hun opleiding aan de Geneeskundige school te Paramaribo ontvingen. Suriname heeft genoeg geneesheeren voor de districten en stelt de geneeskundige school daarom niet meer toegankelijk voor jongelieden die opgeleid wenschen te worden voor de buitendistricten van Suriname.

Een gevolg hiervan zal zijn, dat Curaçao in het geheel geen geneesheeren voor zijn districten meer zal kunnen krijgen. De Gouverneur stelt daarom voor 2 jongelieden uit Suriname voor onze Kolonie op te laten leiden tegen f 300 per persoon en per jaar. De Gouverneur zegt in zijn Mem. v. Toel:

Daar aan de geneeskundige school te Paramaribo de opleiding tot districtgeneesheer voor Suriname is opgeheven, werd door een paar jongelui, te Paramaribo woonachtig, gevraagd, of het Gouvernement van Curaçao niet geneigd zou zijn hun opleiding tot geneeskundige te betalen. Zij zouden zich dan — evenals dit vroeger bij de opleiding voor districtgeneesheer in Suriname geschiedde — verbinden, om na volbrachte studie, het gouvernement onzer kolonie zes achtereenvolgende jaren, als gouvernementsgeneesheer te dienen.

Aangezien door den Gouverneur van Suriname werd medegedeeld, dat de leeraren der geneeskundige school over het gedrag, den ijver en de studielust der requestranten gunstig oordeelden, komt het den Gouverneur zeer gewenscht voor op het voorstel der requestranten in te gaan: te meer daar het, nu de opleiding voor districtsgeneesheer voor Suriname is opgeheven, in de toekomst nog moeilijker zal zijn om voor de buitendistricten en voor de eilanden buiten Curaçao een voldoend aantal geneesheeren te krijgen.

De kosten der opleiding bedragen jaarlijks f 300 per persoon en de duur der studie is zes jaren.

Kennisgeving.

De centrale commissie voor de *Internationale Tentoonstelling*, welke in 1915 te *San Francisco* zal worden gehouden, vestig de aandacht van belanghebbenden op de noodzakelijkheid, dat zij, die op die tentoonstelling wenschen in te zenden, hun voornemen daartoe zoo spoedig mogelijk kenbaar maken. Binnen zeer korten tijd zal tot het bespreken van plaatsruimte in de verschillende hallen moeten worden overgegaan en alleen met de aanvragen van hen, die zich tijdig aanmelden zal de commisie rekening kunnen houden.

De commissie heeft in beginsel besloten een gedeelte van de vracht naar San Francisco voor haar rekening te nemen, zoodat de exposanten voor vervoer uit Nederland niet meer dan f 15 per ton zullen hebben te betalen.

Voor de inzendingen in de hallen zal de commisie het vervoer op het terrein, de algemeene versiering van de hallen, de bewaking en het schoonhouden in handen nemen, en daarvoor van de tentoonstellers eene nader te bepalen bijdrage vorderen, die f 30 per M² niet zal te boven gaan.

De commissie zal verder, zonder kosten voor de exposanten, in het Nederdsch Paviljoen een inlichtingenbureau inrichten en voor zoo veel noodig, een verkoopsorganisatie buiten de tentoonstelling te San Francisco bevorderen. Zij zal verder de voor de uitstalling noodige inrichtingen, als toonkasten en dergelijke in overleg met en voor rekening der tentoonstellers doen vervaardigen.

Degenen, die aan de tentoonstelling wenschen deel te nemen worden verzocht zich aan te melden:

voorzoover het betreft inzendingen uit het Rijk in Europa bij de Nederlandsche Vereeniging voor tentoonstellinebelangen, 11 Anna Paulownastraat, Den Haag (zoo de gegadigde lid is van eene vakvereeniging, die bij deze vereeniging, is aangesloten, liefst door tusshenkomst van die vakvereeniging), of indien het geldt de afdeeling tuinbouw, bij den Nederlandschen Tuinbouwraad, 15 Molenstraat, Den Haag;

voorzoover het betreft inzendingen uit de koloniën, bij de in de betrokken kolonie ingestelde commisie, hetgeen kan geschieden door tusschenkomst van de centrale commissie, adres 36 Lange Houtstraat, Den Haag.

Bij de centrale commissie zijn aan bovengenoemd adres (telefoonnummer Haag 4247) in het algemeen inlichtingen omtrent de tentoonstelling te verkrijgen.

Zij, die voornemens zijn op de tentoonstelling in te zenden, zullen, wat inzendingen uit het Rijk in Europa betreft, zibh vóór 15 Juli 1913 dienen aan te melden, zooveel mogelijk met globale opgave van de gewenschte plaatsruimte in de hallen. Bij latere aanmelding kan geen zekerheid worden gegeven, dat plaatruimte beschikbaar is.

Officieele Berichten.

De heer J. Scheuerman is gerechtigd verklaard tot de uitoefening der functiën van translateur en interpreteur in de Nederlandsche en Landstaal.

Aan den brievenbesteller 2de klasse alhier F. M. Lopez is tot verder herstel van gezondheid een maand verlofsverlenging verleend.

Aan den gevangenbewaarder in de gevangenis onder het Raadhuis alhier, F. H. van Dinter is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan Mevr. E. A. Vooren-van Romondt, onderwijzeres derde klasse aan de Wilhelminaschool alhier is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven.

Eduardo R. Armas, Octavio Carlos (2), D. De Castro, F. A. Evertsz, John Hughes, Mercelita Elstmoeder, Eduardo Labourdette (2), Maria La Croes, Rosalina Leito, M. Lazar, Erani Maduro, Ana Morales, Wellemina Mechris, Maria D. Muce, Rozena Overma, C. Penso Josè Ignacio Serrano, Francisco Salazar a/b Bark „Porteña", Matilde Santino, Maria T. Sam para entregar á Claria Candelaria, Jose Valzaretti, Isenia Winklaar, Eduardo Labourdette (aang.)

Drukwerken: H. Jones, Mme. Labourdette, Leonhito Maduro, Elvira Morales, L. Robert.

Niet voor verzending vatbaar een brief aan Federico Walter a/b S. S. „Nikiri"

Marktbericht

van den

Curacaoschen Handelsbond.

Van 1 Augustus 1913.

AARDNOTEN (Pindas) per K.G.	0.22
ZOUT per vat van 130 K.G.	f 0.80
DIVIDIVI per K.G.	„ 0.05
ORANJESCHILLEN per K.G. 1st kw.	„ 0.10
id. per K.G. 2e kw.	„ 0.60
HUIDEN per K.G.	„ 0.65
GEITENVELLEN per K.G.	„ 1.60
WOL per K.G.	„ 0.12
SCHAPENVELLEN per stuk	„ 0.35
BEENDEREN per K.G.	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipiapa):	

Kwaliteit No.	1	per dozijn	„ 3.75
„ „	1 (gebleekt)	„ „	„ 3.87½
„ „	2	„ „	„ 5.
„ „	3	„ „	„ —
„ „	3	„ „	„ —
„ „	4	„ „	„ 7.—
„ „	5	„ „ OLA	„ —
„ „	6	„ „	„ 8.
„ „	7	„ „	„ 9
„ „	8	„ „ OLA	„ 9
„ „	9	„ „	„ 12.50
„ „	10	„ „ OLA	„ 12.
„ „	11	„ „	„ 15.
„ „	12	„ „ OLA	„ 15
„ „	13	„ „	„ 15
„ „	14	„ „ OLA	„
„ „	15	„ „	„ 15

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in 't fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd 129 ratten

Uit de naburige Republieken.

Venezuela. 't Broeide sinds lang, het onweer is nu eindelijk losgebroken, 't is volop revolutie.

De Consul van Venezuela, de Heer Herman Leyba was zoo actief gisterenavond een groot bulletin uit te geven, waarin het telegram van President Juan Vincente Gomes was opgenomen, waarbij allen Gouverneurs der Provinciën en Districten officieel werd aangezegd, dat op aanstooken van Cipriano Castro de revolutie was uitgebroken en reeds in sommige plaatsen wanordelijkheden zich voordeden. Dit officieele telegram

is gedateerd 29 Juli; van alle kanten kwamen betuigingen van trouw in, maar geen feiten werden er verder medegedeeld.

Dienzelfden 29sten Juli zijn van hier heimelijk 4 aanhangers van CASTRO naar Venezuela vertrokken.

Donderdagmiddag, 31 Juli, werd hier het gerucht verspreid dat La Vela de Coro door de revolutionnairen was ingenomen en dat de revolutie ook het hoofd had opgestoken in Maracaibo en Puerto Cabello. Ook La Guaira werd genoemd.

Zooals men weet werden een paar maanden geleden zeer veel soldaten door de regeering naar Tachira gezonden omdat men daar een oproer vreesde. De revolutionnairen hebben derhalve van de afwezigheid van vele soldaten gebruik gemaakt om de kustplaatsen te overvallen.

De Hollandsche schoener *Virginia* is in La Vela aangehouden, terwijl de *Zelma*, Dinsdag van Aruba vertrokken, hier nog niet is aangekomen.

Buitenland.

Algemeen Overzicht.

In weerwil van het flinke optreden van Minister Grey van Engeland en den Tsaar van Rusland is dan de oorlog „tusschen Servië, Bulgarije en Griekenland toch uitgebroken.

De oorlog is er, maar nog altijd geen officieele oorlogsverklaring! Bulgarije heeft een nieuwe nota aan de overige Balkanstaten gezonden, echter zonder oorlogsverklaring. Daarentegen wordt uit Athène gemeld, dat Griekenland zijn gezant in Sofia heeft teruggeroepen.

Volgens mededeelingen van den Servischen opperbevelhebber te Uskub namen niet minder dan 100.000 Bulgaren aan den eersten aanval deel.

De te Belgrado ontvangen nota der Bulgaarsche regeering waarin tegen de aanvallen der Servische troepen wordt geprotesteerd, houdt tegenspraak met de feiten, die *eerst eenige uren later* zijn voorgevallen!

Daaruit blijkt, gelijk trouwens ook uit de Bulgaarsche troepenbewegingen der laatste dagen, dat het optreden geheel was voorbereid.

En een *Reichspost*–correspondent spreekt reeds van meesterlijke taktiek, die ten doel had, de Serviërs en de Grieken te scheiden, doch die niet geheel gelukt schijnt te wezen al is het ook moeilijk, precies te onderscheiden, wat er nu eigenlijk is geschied.

De toestand is nu zeer ingewikkeld geworden, wijl officieel niet van oorlog kan worden gesproken en het toch ook alles behalve vrede is.

Griekenland schijnt wel lust te gevoelen, nu de zaak meteen maar uit te vechten en heeft een zeer scherpe nota naar Sofia gezonden.

„Het verbond, dat Bulgarije met ons gesloten heeft, zoo staat daarin o:m. te lezen, was *bedrieglijk*, want overeenkomsten daarnaast en tegen onze belangen met anderen gesloten, zijn voor ons verzwegen.

Terwijl de Grieken met de Turken streden, zond Bulgarije troepen naar Oost–Macedonië, waar geen Turken waren, om Salonika te bezetten.

Het weigerde Gallipoli te bezetten, waardoor de Grieksche vloot de Dardanellen had kunnen forceeren.

Bulgarije verhinderde het sluiten van vrede en sloot toen zonder medewerking der Grieken den wapenstilstand.

Het konkelde in 't geheim met Turkije

Het bedreef allerlei geweldddaden rechtschendingen en beleedigingen tegen Grieksche onderdanen en instellingen.

En ten slotte weigerde het een scheidsgerecht.

Aldus de nota, uit Athene naar Sofia gericht en welke eene ware oorlogsverklaring heeten mag.

Roemenië moet van plan zijn, onmiddellijk wanneer de oorlog definitief uitbreekt een stuk van Bulgarije te bezetten.

En Oostenrijk heeft wel twintig plannen tegelijk.

Intusschen berandslagen te Londen de ambassadeurs over de wijze, waarop Servië een toegang kan krijgen naar de Aziatische zee.

Ze zonden voorstellen dienaangaande naar hun regeeringen en staken een sigaar op.

In het Parlement te Belgrado gaf minister Pacits een uiteenzetting van de quaesties betreffende Ruslands arbitrage.

De Servische regeering meende reeds lang, dat het Servisch-Bulgaarsch verdrag aan herziening diende onderworpen te worden en dat het beste en zekerste middel, om tot eene vredelievende oplossing te geraken, was: zich met de bondgenooten te verstaan over de verdeeling van het gemeenschappelijk gebied.

In plaats van te antwoorden op de vraag betreffende herziening van het verdrag stelde Bulgarije eene conferentie voor, van de vier ministerpresidenten der Balkan-Staten.

Maar onmiddellijk nam toen het ministerie Guesjof zijn ontslag, wat wel duidelijk bewees dat Bulgarije elke vreedzame oplossing wilde verijdelen.

't Was toen, dat de Czaar met zijn bekenden brief tusschen beide kwam. Door zijn voorstel tot ontwapening heeft Servie daarna nog eens blijken gegeven van zijn vurigen wensch, om den vrede en de vriendschap te handhaven.

Rusland heeft toen beide partijen uitgenoodigd om naar St. Petersburg te komen beraadslagen en de arbitrage van Rusland te aanvaarden.

Spreker legde nu uit, hoe Servië er toe gekomen is, zich te onderwerpen aan de arbitrage alhoewel getrouw blijvend aan het standpunt, die het in zijn laatste vertoog uiteenzette.

Servië is thans in eene gunstige positie; Griekenland deelt zijn standpunt en Roemenië, dank aan de wijsheid van koning Carol, heeft stelling genomen tegen de onverzaadbare vraatzucht van Bulgarië.

Rusland zal altijd beslissen in den zin der Russische belangen, terwijl het Servische volk vooral zijn eigen belangen wil zien zegevieren.

Martinowitsj verklaart, dat Servië geen stukje grond in de vallei der Vardar zal afstaan.

De zitting is dan geschorst en gedurende de schorsing is het bericht gekomen van de nieuwe aanvallen der Bulgaren op de Servische stellingen.

Algemeen werden deze aanvallen aangezien als gelijkstaande met het begin van den oorlog.

Te Berlijn en te Weenen — en niet minder te Sint Petersburg! — slaat men den loop dezer gebeurtenissen met spanning gade. In toongevende politieke kringen, zoo meldt men uit Weenen aan de „*National Zeitung*", wordt de toestand, veroorzaakt door de jongste gebeurtenissen, daarente gen buitengewoon ernstig geacht. Men verheelt zich niet, dat de huidige toestand leiden kan tot verwikkelingen, die een ingrijpen van de monarchie noodzakelijk zouden maken Een vergrooting van het tegenwoordige Servische gebied zou te Weenen alleen dan toegestaan kunnen worden, wanneer Servië voldoende waarborgen geeft voor een vriendschappelijke verhouding, misschien in den vorm van een militaire Conventie. De sympathieën der Oostenrijkers staan geheel aan den kant der Bulgaren. „De Grieken en de Serviërs willen den oorlog", roept de „*Reichspost*" uit, „welnu, zij zullen dien hebben". En het blad stelt duidelijk een interventie van Oostenrijk in het verschiet. Doch Rusland? Zal en kan dit zulk een bemoeienis dulden? Natuurlijk niet! Vandaar dan ook, dat, naar de Petersburgsche correspondent van de „*Times*" meldt, de dreigende mededeeling van Roemenië aan Bulgarije's adres te Sin-Petersburgt een zeer gunstigen indruk gemaakt heeft. Men is daar nl. van meening, dat het Roemenië werkelijk te doen is om handhaving van den vrede in den Balkan en dat zijn krachtig woord de vechtlust der Bulgaren wel wat zal doen bekoelen.

De politieke Zon in Europa daarentegen schijnt op „mooi weer" te wijzen: men zou 't tenminste zeggen aan de uitstapjes, die de Europeesche regeeringspersonen maken en nog willen maken. De Presidentvan Frankrijk is b.v. 't Kanaal overgestoken naar Engeland en er zeer hoffelijk en vriendelijk ontvangen door Koning George. Dat kon ook niet anders.

Poincaré schijnt daar echter last te hebben gehad van een of ander spraak-gebrek!

Er was tenminste een woord, dat hij niet schijnt uit te kunnen hebben spreken! Het woord: VREDE! Volgens alle groote bladen is dit een opmerkelijk verschijnsel geweest.

Heeft hij opdracht ontvangen het gebruik ervan te vermijden? Men zou het bijna gelooven. Koning George noemde aan het galadiner in het Buckingham-paleis dit woord „vrede" uitdrukkelijk.

In zijn welkomsgroet aan Poincaré sprak hij zijn vreugde uit over de voortdurende toeneming van wederzijdschen eerbied en waardeering tusschen Frankrijk en Engeland. Het standvastig streven van de beide regeeringen is, zeide hij, gericht op het behoud van den vrede; in beider hoogste belang bestaat een nauwe samenwerking voor dit gezegend doel. De koning wees vervolgens op het onschatbaar voordeel van het wederzijdsch vertrouwen tusschen Frankrijk en Groot-Britannië, gebleken bij de behandeling van de ernstige problemen van de jongste maanden. De president bepaalde zich ertoe te wijzen op de goede verhouding, die er tusschen de beide landen bestaat. De vriendschap, welke de beide naties verbindt is — aldus Poincaré — bij de eene zoowel als bij de andere geworteld in den geest van het volk. Gedurende de ernstige gebeurtenissen, die elkander sedert eenige maanden zijn opgevolgd en die Europa zoo langen tijd in spanning hebben gehouden, hebben de beide regeeringen de weldaden kunnen waardeeren van een entente, die haar in staat stelde tot voortdurende samenwerking om in gemeen overleg de opgekomen problemen te bestudeeren en het gemakkelijk eens te worden over de meest gewenschte oplossingen.

Frankrijk wil niets onbeproefd laten om te zorgen, dat ook in de toekomst die harmonie niet wordt verstoord.

Maar over het behoud van den vrede als doel dezer harmonieuze samenwerking geen woord! Indien het aan Frankrijk lag — en de republiek kans zag op een wapensucces — gaf dit land misschien liever vandaag dan morgen den vrede prijs om met Duitschland te gaan vechten en revanche te nemen voor den geleden smaad in het „année terrible, 1870.

Maar dan zou er wel weer iets tusschen komen, dat het onredelijke ervan aan den dag legde.

Dan hebben de Duitsche keizer en koning Victor Emmanuel elkander ontmoet te Kiel, beiden vergezeld van hun Minister van Buitenlandsche Zaken. Dit wil dus zeggen dat hun onderhoud een politiek karakter heeft gedragen. Het ligt voor de hand dat daar te Kiel op de allereerste plaats besproken zijn de quaesties van den dag, de brandende quaesties die betrekking hebben op den Balkan. Voor verschil van meening is tusschen de beide monarchen en hun regeeringen geen plaats. Zij beiden huldigen het beginsel: de Balkan voor de Balkanvolkeren! En zij hebben gedurende den geheelen Balkan-oorlog gearbeid in het belang eener vredelievende oplossing van het conflict tusschen Rusland en Oostenrijk. Thans moeten zij in samenwerking met Oostenrijk, op de eerste plaats doorvoeren de organisatie van het afhankelijke Albanië en alle pogingen in het werk stellen om een broedermoordenden oorlog te verhinderen. Van deze ontmoeting kan niets dan goeds verwacht worden voor het behoud van den Europeeschen vrede!

Over Albanië gesproken, er is weer een nieuwe kroonpretendent voor dit toekomstige koninkrijkje!

Koning Alfonso van Spanje heeft er sterk op aangedrongen, om Don Jaime, zijn Carlistischen tegenstander in zijn eigen rijk, die nog altijd hoopt, eens Alfonso op te zullen volgen, te maken tot koning van Albanië! Als 't lukt, is 't voor de rust van Spanje een mooie oplossing.

Ook is men nog een ander hoog bezoek aan 't voorbereiden! Keizer Wilhelm zal in de eerste week van November a s. eveneens oversteken naar Engeland! Als Engeland of Duitschland nu in de eerste drie maanden, maar geen nieuwe oorlogswerktuigen aanschaffen!

Dan zou men integendeel wel eens liefst zoo ver mogelijk van elkander verwijderd willen blijven!

ZEILVAART.

Van 15 tot 31 Juli zijn

Binnengekomen. VAN	SCHEPEN	Uitgezeild NAAR	SCHEPEN
Aruba	8	Aruba	5
Bonaire	18	Bonaire	16
Isl Barlóv.	0	Isl Barlov.	1
Maracaibo	5	Maracaibo	8
La Vela de Coro	3	La Vela de Coro	2
La Guayra	0	La Guayra	0
Pto Cabello	3	Pto Cabello	1
Guanta	0	Guanta	0
Rio Hacha	2	Rio Hacha	1
P Colombia	1	Pto Colombia	0
S Domingo	5	Sto Domingo	3
Pto Rico	1	Pto Rico	2
Barbados	1	Barbados	0
Colón	1	Colón	0
Montserrat	1	Montserrat	0
Trinidad	3	Trinidad	0
totaal	52	totaal	39

Zooals de titel van dit Rubriekje reeds aanduidt, is hier *alléén* sprake van *in en uitgeklaarde Zeilschepen*. De Visscherbooten die slechts naar een of andere baai van 't eiland zelf varen, alsmede de stoomschepen vallen geheel en al buiten deze rubriek. Om een helder overzicht te geven van hoeveel belang voor den gewonen Curaçaonaar de kleine scheepvaart is, hebben we besloten op 't eind der maand een lijstje te plaatsen, waarin alle Zeilschepen zijn opgenomen, die gedurende de afgeloopen maand zijn binnengekomen of uitgezeild met vermelding der plaats van uitvaart en bestemming.

Het 1e lijstje loopt slechts over de 2e helft van de maand Juli. Vergeleken met dezelfde tijdruimte (15—31 Juli) van 't jaar 1905 doet zich 't verblijdend teeken voor, dat de Zeilvaart op ons dierbaar eiland vooruitgaat. Immers toen konden er niet meer dan 32 ingekomen zeilschepen worden vermeld, terwijl er nu in diezelfde halve maand niet minder dan 52 zeilschepen binnenliepen.

HAVEN-NIEUWS.
VAN 26 JULI – 9 AUGUSTUS.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Jan v Nassau	P G J v d Est	26 Juli	New-York	26 Juli	Amsterdam
Merida	A Johanson	30 „	Maracaibo	30 „	Maracaibo
Caracas	Furst	30 „	La Gnayra	30 „	New York
Zulia	S S Morris	2 Aug.	New-York	2 Aug.	Maracaibo
Prins Willem I	A R Nijboer	2 „	Amsterdam	3 „	New-York
Merida	A Johanson	4 „	Maracaibo	4 „	La Guayra
Merida	A Johanson	6 „	La Guayra	7 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	7 „	Maracaibo	7 „	New-York
Philadelphia	H Highborn	7 „	New York	7 „	La Guayra
Pr Fr Hendrik	H J v d Goot	10 „	New-York	11 „	Amsterdam
Belgian	Atkinson	1 Aug.	Liverpool	1 Aug.	Cartagena*
Odenwald	C Segebarth	25 Juli	Hamburg	26 Juli	Pto Colombia
Sachsenwald	H Hintze	25 ,	Pto Colombia	25 „	Hamburg
Brasile	C Luglio	25 „	Génova	26 „	Colón
Patagonia	H Schuster	2 Aug.	Hamburg	4 Aug.	Hamburg
Brasile	C Luglio	7 „	Colón	7 „	Génova
Niederwald	L Schubart	10 „	Hamburg	10 „	Pto Colombia

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Meda H	26 Juli	Barbados	*Virginia H*	26 Juli	Vela de Coro
Meteor H	26 „	Colón	*Themis H*	26 „	Bonaire
Rosa Maria A	27 „	Aruba	*Carlota H*	28 „	Maracaibo
Clicia V	29 „	Maracaibo	*Olga Lucila*	29 „	Rio Hacha
			Maracaibo	29 „	Maracaibo
			Rosa Maria	29 „	Aruba
			Silfide H	30 „	Sto Domingo
			9 de Abril	30 „	Maracaibo
			Quisqueya D	31 „	Sto Domingo
			Maria	31 „	Maracaibo
			Meda H	2 Agustus	Maracaibo

Via Pto. Cabello.

29 Juli, zijn hier 3 Lanchas binnengeloopen **MONTY, SOL** en **MADURO** komende van Trinidad voor de active Firma S. E. L. MADURO & SONS.